

ДЯВОЛЧЕТО

ПРИКАЗКА

Веднѣжъ на единъ царь откраднали най-скъпоценния камъкъ. Царьтъ помислилъ, че пазителътъ на съкровищницата му е откридналъ скъпоценния камъкъ и заповѣдалъ да го затворятъ. Пазителътъ ималъ само едно момче. То знаело, че баща му е невиненъ и почнало да моли царя да го освободи. Тогава царьтъ казалъ на момчето:

— Върви и намѣри скъпоценния камъкъ. Той е чудноватъ. Ако баща ти е виновенъ, като се докосне съ ржка до него, камъкътъ ще почернѣе. Ако пъкъ е невиненъ, камъкътъ още по-силно ще заблести. Тогава ще го освободя.

Нѣмало що, тръгнало момчето да търси чудноватия ка-

мъкъ. Вървѣло, вървѣло, стигнало едно поле. Срѣдъ полето видѣло единъ трънливъ храстъ. До храста седѣло едно дяволче и плачело.

— Я, вижъ! — рекло си момчето. — За пръвъ пжтъ виждамъ дяволче да плаче.

Приближило се до него.

— Ей, дяволче, защо плачешъ?

— Ободохъ се, — отговорило то, — и сега не мога да извадя тръна.

— Тѣй ти се пада! — рекло момчето. — Дяволитѣ само пакости вършатъ. На и моя баща го затвориха. И това сигурно е отъ тѣхъ. Но, хайде, подай си крака!

И момчето извадило тръна. Засмѣло се дяволчето и запод-